अथैकादशीमाह। "त्वष्टा रूपाणि दधती सरस्वती। पूषा भगꣳ सविता नो ददातु। बृहस्पतिर्ददिन्द्रः सहस्रम्। मित्रो दाता वरुणः सोमो अग्निः" [३] इति। अयं त्वष्टा-रूपाणि पुत्रादिशरीराणि ददातु। सरस्वती दधती धार-यित्री भूयात्। पूषा सविता बृहस्पतिश्च प्रत्येकं नः अस्मभ्यं भगं सौभाग्यं ददातु। इन्द्रः सहस्रं सहस्रसङ्ख्याकं गोधना-दिकं ददत् ददातु। मित्रवरुणसोमाग्निष्वेकैकः सहस्रस्य दाता भवतु। एतच्च मन्त्रद्वयं मित्रविन्दायामिष्टौ याज्या-नुवाक्ये। तथा चाश्वलायनो मित्रविन्दामाह, वैराजीत्या-दिनोदाजहार॥

इति तृतीयोऽनुवाकः॥ ३॥

अथ चतुर्थोऽनुवाकः।

प्रथमामृचमाह। "आ नो भर भगमिन्द्र द्युमन्तम्। नि ते देष्णस्य धीमहि प्ररेके। उर्व्व इव पप्रथे कामो अस्मे। तमापृणा वसुपते वसूनाम्" इति। हे इन्द्र द्युमन्तं दीप्यमानं भगं धनादिसौभाग्यं नः अस्मभ्यम् आभर सम्पादय। ते तव देष्णस्य दानशीलस्य प्ररेके अतिशये सति अतिरिक्तं धनं यागार्थं तुभ्यं निधीमहि। उर्व्व इव वाडवाग्निरिव अस्माकं कामः पप्रथे प्रार्थितोऽभूत्। वसूनां वसुपते बहुधनस्वामिन् तं काममापृणाः सर्व्वतः पूरय॥